

um millum húsini, stendur ein eldri maður. Viggo loypir um ánnu og fer kvikliga niðan móti honum. Vit heilsast.

Maðurin, Knút úti í Húsi, bjóðar okkum inn. Hann er javnaldri Heðins, ella Hans Jakku, sum teir siga. Teir gingu í skúla saman og høvdu annars nógvar saman í dreingjáraunum. Eisini hava teir verið til skips saman. Og okkurt skemtligt minnst Knút til:

Træskurðurin, sum ein danskur myndaskerari gav Heðin Brú, tá hann fylti 75. Danin, Anker Larsen, var so hugtikin, at hann læs allan skaldskapin eftir Heðin Brú við hjálp av orðabók...

Slerdi hönuna til deyðis

Sum smádrongur minnst hann einaferð, at ein gomul kona, Marianna, bað teir røkta kornveltina hjá henni, og reka nakrar hönur úr henni. Teir gjørdu seg væl út við áhaldsum. Nakrir skuldi leggja niðan fyrri kornveltina, meðan nakrir skuldi vera oman fyrri og reka hönurnar oman. Væl man hava verið ríkið, tí eina ferð flaga allar hönurnar oman, og Hans Jakku, sum lá niðan fyrri reisir seg upp og ber upp eftir einari hönu, rakar og hönan lá steindeyð...

— Hetta man Inga, gamla konan sum átti hönurnar, hava sæð, tí hon kom út, óð og deilandi. Hans Jakku stóð aleinadur eftir. Men hvat, tá kemur Marianna eisini út — at taka Hans Jakku og ogum í forsvar. Og tær brustu saman — tær blivu ikki áfastar, men tað var ikki langt frá. Og sum tær skeldaðu hvørja aðra — til okkara stuttleika, flennur Knút so hjartaliga.

Gloymdi alt um døgurðan

Knút og Hans Jakku vóru eisini onkran túrin til skips saman við Benjámin úti í Húsi við Albert ella Isabellu hjá Thomsenshandli á Tvøroyri. Hans Jakku var kokkur, greiðir Knút frá. Dagliga gekk væl, men eg minnst ein dagin, tá tað ikki gekk so

væl. Hans Jakku lá og læs afturi í kahúttini og hevur helst gloymt bæði døgurða og alt sumuttan um var. Men einaferð, tá hann kemur í tankar um døgverðan, og fer fram, er alt kolað í pottinum var. Kjotið kundi kanska etast, men súpanin var brend. Hans Jakku gjørdi ikki mætari enn bert at leggja kjotið upp og so helt hann til »vejs« — og sat upp á krosstrænum til allir høvdu etið.

Dámdi væl at gera stuttligt

— Hans Jakku var bara skemtingarsamur og dámdi væl at gera stuttliga, heldur Knút fram. Einaferð bant hann eitt lodd upp í skeggið í einum gomlum manni, sum lá og svav í koyggjuni. Loddidið var bundið soleiðis, at tað tátaði ikki í. Tað lá á dúrkinum.

Nú einaferð hin gamli í koyggjuni vaknar og setir upp undir seg, táttar í, og allir at læða. Men Hans Jakku fór at skelda hinar fyrri at gera gomlum manni ónáðir og lovaði at taka í teir. Men tað helt hin gamli ikki og takkaði Hans Jakku fyrri at hann tók hann í forsvar...

Kannaði alt

Annars minnst Knút aftur á skúlaárini. Hann sigur seg ikki minnst, at Hans Jakku skrivaði

nakað tá, men hann kannaði alt, hann kom fram á, hvønn stein, hvørt blomstur.

Eisini hevur Knút nokur minni frá tí at ungmannafelagið Ljómur virkaði. M.a. minnst hann, at tað var orðaskifti um brennivín. Hans Jakku dámdi tað ikki, men í hesum var skúlalærarin ikki samdur. Tí, sum hann segði, so kundi tað eisini gera gott. Eitt nú tá fólk gingu millum bygdir og tey illa tuskadi vóru komin at húsum — tá var gott og styrkjandi at fáa eitt glas.

Tað er komið at døgurðatið og væl tað. Vit takka fyrri okkum og fara oman á Mølina.

Eitt ættartal

Fortegnelse over Slægten paa dette Fæste — Stoven — kaldet

I.

Den første Bonden som man ved om at siga, hed Høgne, hans Hustru var fra Sudero. Han son hed

II.

Jacob, hans Hustru — Ada var af Ryggi, Midvaag. Han havde 2 sønner og 1 datter og blev gift under Haugebække, til hvilken han lod en halv mark af sit Fæste — Brugjorden — kaldet. Hans ældste Son hed

III.

Joan og den yngre Høgne, som blev myrdet af Unge Joens Sonner, Simon og Joan. Joan blev gift med en pige fra Myggenæs, som hed Agnesse, og havde 3 sønner: Siver, Filippen og Thorikild?, som blev gift med en Datter af Asbjørn paa Skarvenæs, hvis Brodre bærkede hans Arm. — I denne Joens Tid flyttede Huset op i Bygden — kaldet i Inderdal — hvilket for stod nede ved Soen — mittun kaldet. I hans tid fragik det halve Fæste, for at han i Hotiden skulde — dog uvidende — have dødsaaaret en tjener fra Dalsgaard med sin Le om Natten.

IV.

Siver blev gift med en Datter af Samuel paa Skarvenæs, som hed Billi, og havde 8 børn: 4 sønner og 4 dotre, hvilke alle bleve gifte. Hans yngste Son hed

V.

Jacob og blev ved Fæstet for de ældres Ulydighed og blev gift med Malene Bærtsdatter fra Kirkegier i Skaaevig. Han havde 10 Børn, hvilke alle undtagen 1 Son og 1 Datter, som var udgift med Johannes Hansen under Haugebække, døde i Pogerne, som 1710 indtraf der, i hvilken 14 Mennesker døde. Den ældste Son

VI.

Joan blev gift med Mette Pedersdatter fra Kirkebo og fik ingen børn. Hun sov 3 Dogn af Pogerne og slap saa fra sygdommen. — Efter Pogerne var der ingen at tage dette Fæste igen. Vel levede den yngste Son Jacob, men han var ikke tjenlig at paatage sig det, thi han af Sygdommen var næsten stum. Derfor valpte Enken

VII.

Johannes, en duelig Mand, som var gift med hendes Mands Søster, Malene. Han havde været 10 Aar under Haugebække efter sit Giftermaal og 5 aar blev han paa dette Fæste. 1715 blev han paa den Baad med Ole Trondesen som forliste for Quanhauge i Sudero. Efter ham hans Son

VIII.

Han Johannesen og i sit 52. Aar blev gift med en Pige fra Skuo — malene Mortensdatter, Efter ham

IX.

Jacob Hansen, gift med Magge Magnusdatter under Haugebække og i sit Ægteskab havde 10 Børn: 5 Søner og 5 Dotre. Efter ham

X.

Hans Jacobsen, gift med Cathrine Maren Rasmusdatter fra Dal, og saa

XI.

Jacob Hansen, som er den 11. paa dette Fæste og gift med sit Søskendebarn Maren Margrete Joensdatter af Klettum paa Sand.

Om der skal være flere paa dette Fæste, ved Gud.
1860

Viðmerking: Tað kann skoytast upp í, at triði maðurin, Joan, var samtíðarmaður við Unga Jógvan í Dalsgarði, ið sat á Dalsgarði frá 1615 til 1642, so tann fyrsti ið nevntist Hogni í Stovuni hevur livað um 1500 til 1550.

Tann fyrsti, ið er nevndur sum bóndi í Stovuni í Kongsbóndabókini hjá A. Degn, er Jón Heinason, ið var bróður til Magnus Heinason, so hesin Hogni kann hava verið uppsitari hjá honum.

Umsetingar

Ævintýr. Tórsh. 1959—1974. Bd. 1—6.

Úr ævintýrheimi I. Tórsh. 1960. 16 s.

Foroyingasoga. Tórsh. 1962. 105 s. Ums. hava Heðin Brú og Rikard Long.

Shakespeare, W.: *Hardvæðrið*. Tórsh. 1964. 69 s. (Serprent av Varðanum 1964, bd. 37, s. 2—69). Upprunatittul: The tempest.

Anouilh, Jean: *Antigone*. (Varðin 1968, bd. 38, s. 72—120).

Hamlet. Prinsur av Danmork. Tórsh. 1969. 244 s. Upprunatittul: Hamlet.

Ibsen, Henrik: *Hedda Gabler*. Sjónleikur í 4 pertum. Tórsh. 1969. Leikrit.

Hamsun, Knut: *Vælferðin*. Tórsh. 1972. 326 s. Ums. úr norskum eftir: Markens grøde

Hansen, Martin A.: *Dupultmyndin*. Tórsh. 1972 tvs. 1973. 116 s. Ums. úr donskum

Heinesen, W.: *Glatadu spælimentinir*. Tórsh. 1975. 298 s. Ums. úr donskum eftir: De fortalte spillemænd.

Móðir Sjeystjórna. Tórsh. 1975. 135 s. Ums. úr donskum eftir. Moder Syvstjerne

F.M. Dostojevskij: *Karamasov-brøðurnir*. Bind 1—3, Tórshavn 1978.

F.M. Dostojevskij: *Tey á Steffansleiti*. Tórshavn 1977.

Munchhausen greivi — sigur frá. Tórshavn 1978.

Astrid Lindgren: *Brøðurnir Leyvuhjarta*. Tórshavn, 1980.